

[Alfred Jensen.]

valutapolitikken blev fastlagt på denne måde, men visse begivenheder har medført tvivl om, hvorvidt det forholdt sig således. Man har således ved diskontosænkningen før valget i april 1953 og ved forhøjelsen af diskontoen i 1954 villet give det udseende af, at det var nationalbanken, der førte en selvstændig politik, og at regeringen egentlig stræbte efter noget andet. Vort parti har imidlertid ment, at nationalbanken og regeringen har arbejdet sammen, og nu fastslås det her. Det er måske i denne forbindelse, hvor så meget fortidigt graves op, også på sin plads at minde om, at den højtærede minister hr. Viggo Starcke i radiodebatten forud for valget udtalte sig stærkt fordømmende om, at regeringen blandede sig i nationalbankens politik; det burde være nationalbanken, der fastlagde valuta- og rentepolitikken, og det burde egentlig forbydes regeringen at blande sig deri. Man må vel gå ud fra, at det foreliggende lovforslag er et udtryk for regeringens opfattelse af denne sag, og det vil altså sige, at de udtalelser, som den højtærede minister dengang fremsatte, ikke længere står ved magt.

Hvad andet kapitel angår, dækker det vel over den praksis, som er gældende, og den forenkling, der her er sket, gør det som før sagt overskueligt. Det er et spørgsmål, om ikke den bemyndigelse, der findes i § 7, egentlig måtte være tilstrækkelig. Vi har naturligvis ikke noget imod, at der fastsættes regler for administrationen — det kan være prisværdigt. Om det så er hensigtsmæssigt, er en anden sag.

I anledning af de bemærkninger, der faldt om boligministerens bemyndigelse til at foretage regulering, altså udstedelse af materialebevillinger, vil jeg gøre opmærksom på, hvad vi fra mit partis side den ene gang efter den anden har fremhævet: at der ikke for tiden er nogen grund til at opretholde materialebevillingssystemet. Det er blevet hævdet fra regeringens og fra socialdemokratiets side, at der blev givet materialebevilling til alle, der søgte, men ude omkring i landets kommuner hævdes det, at dette ikke er tilfældet. Det er dog urimeligt, at man, når der er materialer nok og der er arbejdsløse, ikke giver slip på materialerne, så de ledige hænder kan komme i arbejde. Den bemærkning vil jeg gerne

gøre i denne forbindelse, selv om mit parti altså ikke har noget imod, at der findes en sådan bemyndigelse. Men som sagt, administrationen af den spiller også en vis rolle.

I anledning af bemærkningerne vedrørende bestemmelserne om, at man af hensyn til forbrugerne skulle føre varer fra bunden liste over til friliste, hvis prisforskellen var meget stor, vil jeg sige, at vi naturligvis er interesserede i, at varerne kommer ned i pris, men beskæftigelsesspørgsmålet spiller også ind. Vi har arbejdsløshed nok her i landet, og jeg er ganske enig med den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Chr. Christiansen, i, at man bør se meget nøje på disse bestemmelser. Det er jo givet, at man kan lukke op på en sådan måde, at landet gennem ubillig konkurrence kommer ud for unødigt stor arbejdsløshed; og de ulemper, der er en følge af et bevillingssystem, måtte man jo kunne bekæmpe ved en stærkere indskriden fra prismyndighedernes side. Det er klart, at noget sådant vil være nødvendigt, hvis man opretholder tildelingsordningen.

Jeg har også hæftet mig ved § 5, hvori der tales om varebytteaftaler. Det er klart, at Danmark er interesseret i, at sådanne aftaler kommer i stand, og det er vel især Den tyske demokratiske Republik, der kommer på tale her. Jeg har tidligere på min gruppes vegne gjort opmærksom på, hvordan man lagde hindringer i vejen for udnyttelsen af de muligheder, der var for handel med Den tyske demokratiske Republik.

For et års tid siden var man i stand til at sælge 1 million æg til DDR, men man meddelte fra dansk side, at udførslen ikke ville blive godkendt, før der mødtes frem med en køber af kemikalske produkter fra DDR. Det er en stivhed, der betyder, at handelsmuligheder kommer til at ligge uudnyttede hen, og det rejser også det spørgsmål, om ikke man bør handle på en anden måde med Den tyske demokratiske Republik, end tilfældet har været. Det kan vel i det lange løb ikke være sådan, at man indtager det standpunkt, at denne republik ikke eksisterer, hverken geografisk, statsligt eller økonomisk, al den stund det dog er tilfældet og Danmark i øvrigt har haft en ikke ringe handel med dette land.